

„Mert úgy szerette Isten a világot...” Napjainkban az is komoly feladat számunkra, hogy ebben az egyben – azaz, hogy szeressük a világot – valamiképp megközelítsük az Istent. Ő „egyszülött Fiát adta”, hogy el ne vesszünk, eközben mi a körülöttünk lévő világot is lassan, de biztosan elveszejtjük – pár nappal a Föld napja előtt talán ez a szempont is elgondolkodtató...

A mai ige utolsó sora szintén kihívás lehet számunkra: „Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánvalóvá legyen cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat.” Hajlamosak vagyunk arra, hogy azt gondoljuk, hogy mi, „Jézust követők” az igazságot cselekedjük, legalábbis erre törekszünk. Valóban így lenne? Ha igen, a világosságra megyünk vele? Át tudjuk adni a felfedezett igazságot másoknak, a körülöttünk élőknek?

A lélekvarót írva, a születésnapos József Attila gondolatai jutottak eszembe:

Tanulátok.e a számokat?

Bizony számok az emberek is,
Mintha sok 1-es volna az irkában.
Hanem ezek maguk számolódnak
És csudálkozik módfölött az irka,
Hogy mindegyik csak magára gondol,
Különb akar lenni a többinél
S oktanul külön hatványozódik,
Pedig csinálhatja a végtelenségig,
Az 1 ilyformán mindig 1 marad
És nem szoroz az 1 és nem is oszt.
Vegyetek erőt magatokon
És legelőször is
A legegyszerűbb dologhoz lássatok -
Adóztatok össze,
Hogy roppant módon felnövekedvén,
Az Istent is, aki végtelenség,
Valahogyan megközelítsétek.”

(A számokról - 1924 első fele)

Pálinkás Barnabás, Budapest